

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE JÆGER

BOG 5 • CAMPENS FALD

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Vi var ti år, da zombie-virussen brød ud. Det hele startede, da et krydstogtskib sank. Flere hundrede druknede.

Alle troede, det var et uheld. En mekanisk fejl. Men få dage efter kom de døde op fra havet. De gik mod byerne med ét formål: at æde menneskekød.

Zombier kalder vi dem. De levende døde. De bor uden for muren. Jager i flokke. Og hver gang de bider en, kommer der flere af dem og færre af os.

Kapitel 1: Et navn

(ALO FORTÆLLER)

”Nyd jeres sidste timer. I dør snart” råber kæmpen. ”Mine zombier vil bryde jeres mur ned og æde jer alle.”

Han råber det samme hver nat. Og selvom han er lænket helt nede i kælderen, kan alle i campen høre ham.

Jeg begraver hovedet under puden. Jeg burde allerede være død. Det er en måned siden, at kæmpen borede sine tænder ind i min skulder og bed til. Jeg har stadig mare-ridt om det, og det er ikke kun smerten, jeg drømmer om. Men også tanken om, at hvis ikke Ava havde haft kuren, så havde jeg valgt kuglen ligesom Mark. Og så havde jeg ligget i jorden nu.

Men Ava havde kuren, og jeg var blandt de få heldige, der fik en ny chance. Og selvom jeg bør være glad, så er jeg det ikke. For jeg kan ikke lade være med at tænke på alle dem, vi skød, fordi vi ikke troede, vi kunne finde en kur. Og endnu værre: alle dem vi vil være tvunget til at

skyde, fordi der ikke er mere kur tilbage. Vi er løbet tør for den modgift, der blev brugt til at lave kuren, så for den næste, der bliver bidt, er der ingen nåde: kugle eller kanyle.

Og der vil ikke gå lang tid, før den næste bliver bidt, for zombierne har lagt sig i et tykt bånd omkring campen. Når jeg lukker øjnene kan jeg høre deres skrabende negle, mens de forsøger at kradse sig gennem muren. Og deres klapperslange-klikkelyde med tænderne, der betyder, at de er sultne.

De forsvinder ikke, for de har ædt alt andet derude. Indtil nu har vi stoppet deres angreb ved at kaste med brandbomber, men vi har ikke meget benzin tilbage og endnu mindre mad. Og vi kan ikke hente mere, så længe zombierne har spæret os inde. Vi er fanget.

Men jeg skal finde en vej ud. For jeg vil skaffe en ny kur. Den vil redde dem, der bliver smittet, og Laila mener også, at vi vil kunne lave en vaccine af den. Og hvis alle kunne blive vaccineret, så kommer der ikke flere zombier. Så kan vi måske overleve. Men kuren og vaccinen kan kun laves, hvis jeg kan finde den kemiker, som lavede modgift til kæmpen. Han er derude et sted. Jeg skal bare finde ud af hvor.

Næste morgen går jeg ned i den gamle vinkælder, hvor kæmpen holdes fanget. Kulden lægger sig omkring mig. Stanken af tis er intens. Ingen tør løsne kæmpen, så han har siddet i sit eget skidt i en måned nu.

Vi har lænket ham om arme, ben og hals. Hans hoved hænger slapt ned, og han stirrer ned i stenene. Han er stille nu, men jeg ved, at hans råb igen i nat vil runge ud over campen. Han reagerer ikke på, at jeg kommer, men jeg ved, at han har hørt mig.

”Hvad hed kemikeren, der lavede din modgift?” Min stemme giver genlyd mellem de nøgne stenvægge.

Han hæver hovedet. Ser på mig med et blik, der udstråler lige dele had og forbløffelse.

”Tror du virkelig, at du kan få mig til at tale?”

”Jeg vil lave mere kur.”

”Er du da blevet bidt igen?” spørger han hånende, men snuser så ind. ”Nej, du lugter stadig frisk. Lige til at spise.”

”Kuren vil ikke kun hjælpe os, men også dig.”

Han spytter i foragt.

”Det løfte har du givet mig før. Du lovede mig kuren, hvis jeg svarede på dine spørgsmål, men du gav mig den aldrig.”

”Vi løb tør ...”

”Undskyldninger ... Dem har du masser af, men et løfte er et løfte. Du brød det, så hvorfor skulle jeg stole på dig igen?”

”Din eneste chance, hvis du vil overleve ...”

”Overleve ...?” Han fnyser. ”I vil aldrig give mig kuren! Og hvis jeg skal dø, kan jeg lige så godt tage jer med mig.”

Han læner sig tilbage, så det knirker i lænkerne.

”Kan du huske, hvad du drømte i nat?” spørger jeg.

Han fnyser, men svarer ikke.

”Drømmene er det første, der forsvinder,” siger jeg så. ”Så ryger minderne, og snart er man ikke andet end et savlende monster.”

”Jeg er måske et monster, men jeg holder mine løfter, og jeg lover dig Alo: En dag får jeg hovedet af dig.”

Hans ene øje brænder af raseri, og jeg er ikke et sekund i tvivl om, at han mener det.

”Hvad glæde har du af det, når du snart ikke engang kan huske, hvem jeg er?” spørger jeg. ”Din hjerne rådner

væk for hvert sekund. Snart er du her ikke mere.”

Han svarer ikke.

Jeg vender mig om for at gå. Han er præcis så urokkelig, som Jenko har fortalt.

”Oren Cortell,” siger han så pludselig.

”Hvad?” siger jeg. Overrasket over, at han giver sig. Gjorde mine ord indtryk?

”Hans navn er Oren Cortell.”

”Hvor kan jeg finde ham?”

”Det sidste, jeg hørte, var, at politiet tog ham.”

Kapitel 2: Brændte mus

(AVA FORTÆLLER)

Igen i dag brænder jeg de døde mus. Lugten af stegt kød får min mave til at knurre. Når man sultner, lugter selv mus godt. Men de er inficerede. Vi kan ikke spise dem.

Sne kigger på. Han følger musene med blikket. Han piber lidt. Han sultner også, selvom Alo deler sin mad med ham.

Omkring os ser jeg folks skulende blikke. De er vrede over det med musene. Vi kunne have spist dem, hvis ikke vi havde sprøjtet virus ind i dem. Eller også skuler de, fordi de kan se forbindingen om min ankel. Meget har forandret sig på en måned, og selvom jeg er kureret, har folk svært ved at forstå det. De ser os kurerede som tikkende bomber. Som om kuren hvert sekund kan holde op med at virke.

Ikke så langt fra mig er David i gang med buen. Han er også en af de kurerede. Han er Alos bedste ven og blev

bidt under en af jægerens missioner. Jeg plejede ham, mens han var smittet, men nu er han rask og ikke længere lænket til sengen. Det er dejligt at have vores ven tilbage. Især nu, hvor alt virker så håbløst.

David sigter og sender en pil op i luften. Kort efter falder en måge ned. Han fjerner pilen fra fuglen og sigter igen. Men himlen er helt blå og tom for måger. Selv dem er vi ved at have udryddet.

Lige nu lader vi musene parre sig så meget, de vil. Vi spiser de fleste, og kun enkelte gemmer vi til forskning. Folk kan ikke forstå det. Dem, der ikke er blevet bidt, kan ikke se, hvor vigtig kuren er.

Alo kommer op fra kælderen.

”Hvordan gik det?” spørger jeg.

”Kemikeren hedder Oren Cortell,” siger Alo begejstret. ”Nu kan vi tage af sted.”

”Ved du, hvor han er?” spørger jeg.

”Ikke endnu nej, men det må Jenko vide. Mark havde listerne over alle folk og hvilke camps, de blev fordelt i!”

Jeg nikker. Jeg kan godt huske, at vi blev krydset af på hans liste, da vi ankom. Jeg tænker på de uendelig mange mapper med lister med navne. Det er underligt at tænke på, at næsten alle på de lister er døde nu.

”Men hvad hvis campen, han var i, er faldet?” spørger

jeg. Siden Camp B faldt, har vi ikke haft kontakt med andre camps.

”Så ved vi, hvor vi skal begynde at lede,” siger Alo.

”Og hvis han er død?” spørger David.

”Det er han ikke,” siger Alo bestemt. ”Begynd at pakke. Vi tager af sted i morgen.”

Jeg nikker. Det her har hele tiden været planen. Vi skulle skaffe navnet, finde kemikeren og lave mere kur. Men da zombierne omringede campen, blev alle planer sat på pause. Laila og jeg har gjort alt, hvad vi kan, for at genskabe kuren. Men uden modgiften har det været umuligt.

”Jenko vil aldrig lade os rejse,” siger David, mens han spejder mod himlen. ”Ikke så længe zombierne er så tæt på.”

”Det er han nødt til,” siger Alo, og jeg kan genkende det blik ... Han har besluttet sig, og nu kan intet stoppe ham. Hverken Jenko eller hæren af zombier udenfor.

Mens Alo går ind til Jenko, bliver jeg stående på pladsen. Davids tvivl er smittet af på mig. Jeg er ikke færdig med at brænde mus endnu. Jeg tager fat i halen på den næste. Dens bug er sprættet op, så dens indvolde er synlige. De er fyldt med sorte pletter. Smittet.

En halv time senere kommer Alo ud fra Jenkos kontor. Han smækker døren efter sig.

”Hvad sagde jeg,” hvisker David til mig.

”Shh,” siger jeg. Der er ikke nogen grund til at gøre Alo mere vred, end han allerede er.

”Fandens!” råber Alo. ”Fandens! Fandens! Fandens!”

”Jenko vil jo bare beskytte os ...” siger jeg.

”Det er ikke det. Kemikeren var ikke på ...” Mere når Alo ikke at sige, for David tysser på ham, og både Alo og jeg ser op. Der er en kæmpe skygge på himlen. Jeg har aldrig set så stor en fugl. Er det en ørn?

David sender en pil af sted, men den rammer ikke. Så tager Alo buen.

”Det er for sent,” siger David, mens fuglen bevæger sig hen mod tivoliets store rutsjebane ved udkanten af campen.

Men Alo lytter ikke. Han sigter og sender pilen af sted. Den suser gennem luften og rammer fuglens bryst.

Den udstøder et hæst skrig. Så bukker de store vinger sammen, og den styrter ned. Sne står klar til at løbe efter den, men fuglen rammer ikke jorden. Den lander på rutsjebanen. I en tom vogn, der er stoppet på toppen af sporet.

”Årh, pis!” råber Alo.

”Ja, en af mine landede også deroppe i sidste uge,” siger David. ”Det er noget lort.”

”Det er bare en fugl,” siger jeg, selvom jeg godt ved, at det ikke kun er det, det handler om for Alo.

”De flyver næsten ikke herhen mere,” siger David. ”Det er zombierne, der skræmmer dem væk. Snart skal vi vel til at leve af orme og snegle.”

Alo knytter hænderne.

”Fuck det, jeg henter den,” siger han så.

”Hvad?” siger jeg.

”Jeg klatrer op og henter den.”

”Nej, Alo, det er alt for farligt!”

”Så du den fugl?” spørger han. ”Den var kæmpe!”

”Ava har ret, det er for farligt,” siger David, men Alo lytter ikke. Han vender sig bare om og går mod rutsjebanen.

